

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۲/۱۹

احسان الله ارینزی

افریقا

(قسمت سی و چهارم)

مصر Egypt

(قسمت دوم)

جغرافیای اقتصادی:

نظر اجمالی: مصر با موقعیت استثنایی در قسمت شمال شرق بر اعظم افریقا، مناسب ترین و حاصلخیز ترین خاک دره نیل را در اختیار دارد. بیشترین فعالیت های اقتصادی و رهائشی مردم مصر نیز در همین ساحه وسیع متمرکز گردیده است.

مصر در دوران ریاست جمال عبدالناصر یک اقتصاد متمرکز پلانی دولتی را تعقیب مینمود. روسای جمهور بعدی آقایون انور السادات و محمد حسن مبارک به این سیاست پایان داده و دروازه های اقتصاد مصر را بروی سکتور خصوصی و سرمایه گذاران خارجی باز نمود. زراعت، استخراج و پروسس تیل و گاز، صنایع، گردشگری و سکتور خدمات از ستون های اقتصاد این کشور بحساب میروند.

باوجود موفقیت های دولت های مصر در قسمت جلب سرمایه گذاران خارجی دهه گذشته، باز هم نارضایتی های از بیکاری و کمکاری جوانان و زنده گی فقیرانه درین کشور وجود داشت که منتج به انقلاب جنوری ۲۰۱۱ و بیرون انداختن حسنی مبارک از قدرت شد. کاهش اعتماد بر ثبات سیاسی، امنیت فزینی و روانی و تطبیق یکسان قانون، از عوامل عمده محدودیت رشد سالانه اقتصادی و بیکاری، خاصاً در بین قشر جوان میباشد.

کمبود دالر در بازارها و بانکها و کاهش مساعدت موفتفین خلیج (کشورهای حوزه خلیج فارس/ عربی)، مصر را مجبور به مراجعه به IMF ساخت و برای اینکه ۱۲ بلیون \$ قرضه بدست آورده بتواند، نرخ پول ملی خود را شناور ساخت، بر سیستم مالیاتی خود تجدید نظر نمود و سببایدی انرژی را قطع نمود. اقداماتی که نرخ انفلاسیون را در سال ۲۰۱۷ تا 30% بالا برد. رقم ایکه در تاریخ بانک مرکزی مصر سابقه نداشت.

تادیه قرضه فوق الذکر موقعیت اقتصادی مصر را بهتر ساخت، کمبود دالر مرفوع و سرمایه گذاران خارجی علاقمند به کار درین کشور شدند. علاقمندی ایکه باعث رشد سکتور صنایع کوچک و متوسط شده و سطح استخدام در موقعیت بهتر قرار گرفت.

تولید ناخالص داخلی GDP: 1.91 تریلیون \$ (۲۰۲۳).

رشد سالانه تولید ناخالص داخلی یا GDP: 3.76% (۲۰۲۳).

عاید سرانه سالانه: \$ 16700 (۲۰۲۳).

ساختار سکتوری تولید ناخالص داخلی: زراعت 11.6%، صنعت 32.1% و خدمات 51.3% (۲۰۲۳).

انفلاسیون: 33.9% (۲۰۲۳).

نیروی کار: 33.74 ملیون نفر. زراعت 25.8%، صنعت 25.1% و خدمات 49.1% (۲۰۲۰).

نرخ بیکاری: 7.2% (۲۰۲۴). این رقم در سال ۲۰۱۶ حدود 12.7% بود.

زندگی زیر خط فقر: 29.7% (۲۰۱۹).

بودجه: عواید 69.99 بلیون \$ و مصارف ۹۶/۰۵ بلیون \$.

د پانو شمیره: له 1 تر 14

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاري ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزی بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په خیر و لولئ

صنعت: استخراج و پروسس تیل و گاز، مواد خوراکی (روغن، آرد و بوره)، وسایل طبی و ادویه، سگرت، مواد کیمیاوی (کودکیمیاوی، ادویه و مواد طبی)، اشیای استهلاکی، وسایط نقلیه، آهن و فولاد، وسایلی مخابراتی، کیبل ها، سامان آلات تکنولوژی معلوماتی، برق و وسایل و کیبل های برقی از قبیل یخچال، رادیو، تلویزیون، ماشین کالا شویی و غیره، ماشین آلات، پرزه ها، وسایط و ماشین آلات استخراج معادن، اسلحه و مهمات، منسوجات و البسه، برق، سمنت و سایر مواد ساختمانی، اشیای فلزی و کارهای دستی.

رشد سالانه تولیدات صنعتی: 0.57% (-) (۲۰۲۳).

تولید برق: ۶۰ میلیون kW (۲۰۲۰). از تیل 88.7%، از آب 7.7%، از آفتاب 1% و از باد 2.5%

مصرف برق: 149.1 بلیون kWh (۲۰۱۳)،

صادرات برق: 360 بلیون kWh،

واردات برق: 74 بلیون kWh،

تولید تیل خام: ۶۶۰۸۰۰ بیرل - روز (۲۰۲۱)،

صادرات تیل خام: ۲۰۴۱۰۰ بیرل - روز (۲۰۱۸)،

واردات: ۱۱۷۴۰۰ بیرل - روز،

ذخیره تیل: ۳/۳ بلیون بیرل (اول جنوری - ۲۰۲۱)،

تولید تیل پاک: ۵۴۷۵۰۰ بیرل - روز (۲۰۱۵)،

مصرف تیل: ۸۱۰۲۰۰ بیرل - روز (۲۰۱۹)،

صادرات تیل: ۴۷۳۶۰ بیرل - روز (۲۰۱۵)،

واردات تیل: ۲۸۰۲۰۰ بیرل - روز،

تولید گاز: ۶۴/۲۹ بلیون متر مکعب - سال (۲۰۱۹)،

مصرف گاز: ۵۸/۱۷ بلیون متر مکعب - سال،

صادرات: ۵/۱ بلیون متر مکعب - سال،

واردات: ۸۳/۵۶ بلیون متر مکعب - سال،

ذخیره گاز: ۱/۷۸ تریلیون متر مکعب (اول جنوری - ۲۰۲۱).

زراعت: 3.6% زمین های مصر قابل کشت اند که 2.8% تحت زرع بوده و 0.8% ان را چراگاه ها تشکیل میدهد. 0.1% مصر را جنگلات و 96.3% باقی مانده را کوه ها، دریاها، شهرها، مناطق کار و تولید و محلات بود و باش روستایی تشکیل میدهد. در سال ۲۰۱۲ موزی 36500km² زمین این کشور کشت میشد. زمین مصر در هر سال سه بار حاصل میدهد. مصر هر سال 66% مواد خوراکی مورد نیاز خود را از خارج وارد میکند. این واردات مصر را به یک کشور وابسته به بازارهای جهانی مواد خوراکی تبدیل نموده و زمانیکه نرخ های این مواد بالا میروند، مصر زیان میبیند. باوصف آنکه زمین زراعتی و قابل کشت درین کشور محدود و مساحت کم دارد، اما در صورتیکه سرمایه گذاری بزرگ در سکتور زراعت این کشور صورت گیرد، مساحت زمین های زراعتی افزایش خواهد یافت.

در حال 25.8% مردم این کشور در عرصه زراعت و جنگلداری مصروف کار اند و 11.7% تولید ناخالص داخلی از همین سکتور بدست می آید. تنباکو، پنبه، برنج، نیشکر، ارزن، جواری، گندم، جو، کچالو، خرما، زیتون، انواع میوه ها، سبزی، گوشت، لبنیات، تخم مرغ و علوفه از محصولات مهم زراعتی و مالداری این کشور به شمار میروند. مالداری: مصر بخاطر تهیه گوشت برای بیش از یکصد میلیون نفوس خود، تلاش میکند تا سرمایه گذاری داخلی و خارجی خصوصی را در قسمت فارم های حیوانات، قصابی خانه ها و بسته بندی، ماهی پروری و امثالهم بیشتر تشویق نماید. گاو ۵/۶۱ میلیون، گاو میش ۵/۸ میلیون، گوسفند ۵/۱۳ میلیون، بز ۱/۷ میلیون، شتر ۱۵۰ هزار (۲۰۲۰) و مرغ خانگی و فارمی و سایر پرندگان که برای تخم و گوشت نگهداری میشوند ۱۶۹ میلیون (۲۰۱۷). مصر سالانه ۷۲۰ هزار تن گوشت گاو و گاو میش تولید نموده و یکمقدار دگر را از کشورهای سودان و برازیل وارد مینماید.

صیادان ماهی و سایر خوراکیه باب بحری مصری، هر سال در دریای نیل، بحیره مدیترانه، دریای سرخ، خلیج سویز، شرم الشیخ، جهیل ناصر یا بند اسوان بیش از یک میلیون تن صید دارند و حدود ۲۴۰ هزار تن دگر از بیرون وارد میشود.

گردشگری: خدمات گردشگری در ساختار تولید ناخالص داخلی مصر حدود 11% و چگونگی اسعار خارجی 14% سهم دارد. خدمات گردشگران، ترانسپورت هوایی، بحری و زمینی، هتل ها، رستوران ها، فروشگاه ها، راهنماها، ترجمانان، شاعلین کارهای دستی، مراکز تفریح، آسایش و استراحت، در سکتور خدمات مصر جایگاه بسیار مهم دارد. چهارمین قسمت اسعار خارجی مصر از عواید همین سکتور بدست می آید.

تاریخ درخشان مصر، آثار هزاران سال پیش، زیبایی طبیعت (دره نیل، شرم الشيخ، قاهره و اسکندریه) و آثار گرانبها، بی نظیر و بی مانند تاریخی (گورستان های فرعون و آثار قبل از میلاد) جاذبه هایی اند که هزاران نفر از گردشگر خارجی را بسوی خود میکشانند.

در سال ۲۰۱۴ حدود ۱۴/۲ میلیون گردشگر خارجی به مصر رفته و حدود ۱۸/۵ بلیون دالر مصرف کرده بودند که در مقایسه با سال گذشته 23% افزایش را نشان میدهد. تعداد این گردشگران طی سال های اخیر بعثت چند حمله مسلحانه در شرم الشيخ و صحرای سینا و سایر مناطق، شیوع وبای کرونا و قیمت شدن قیمت تکت های طیارات به شدت کاهش پیدا نموده و تا حد ۴/۵ میلیون رسیده است.

معادن: تیل و گاز خام، فاسفیت، منگنیز، قلعی، سنگ آهن، کروم، مس، طلا و نقره، نکل، زغال سنگ، تنگستین، سلفر، المونیم و نمک.

صادرات: به ارزش مجموعی ۶۸،۲۱ بلیون \$ (۲۰۲۳).
تیل خام، محصولات نفتی، گاز طبیعی، فاسفیت، المونیم، سنگ آهن، سلفر، پنبه، منسوجات، اشیای فلزی، برنج، بوره، زیتون، سمنت، اشیای استهلاکی، ماشین آلات موتر، مواد کیمیاوی، اسلحه و کارهای دستی.

شرکای بزرگ تجارتي: عربستان سعودی 10%، ترکیه 9%، ایتالیا 6%، ایالات متحده آمریکا 5% و امارات متحده عربی 5%

واردات: به ارزش مجموعی ۸۲/۲۶ بلیون \$ (۲۰۲۳).
فابریکات ماشین آلات، وسایل استخراج معادن، وسایط نقلیه سنگین، پرزه جات، مواد خوراکی (گندم، برنج، جواری، ارزن، روغن، بوره)، مواد کیمیاوی، چوب، کاغذ، تیل، ادویه و مواد طبی، اشیای برقی، تایر و تیوب، اشیای استهلاکی و اسلحه و مهمات.

شرکای بزرگ تجارتي: چین ۱۶%، عربستان سعودی 6%، روسیه 6%، ایالات متحده آمریکا 6% و آلمان 5% (۲۰۲۳)

قروض خارجی: ۱۱۷/۲۷ بلیون \$ (۳۱ دسمبر - ۲۰۲۳).

واحد پولی: پوند مصری Egyptian Pound

یک دالر امریکایی = ۳۹,۶۰ راند (۳۰ جون - ۲۰۲۵).

سال مالی: از اول جولای تا ۳۰ جون سال آینده.

سیستم وزنی: متریک و اوزان محلی.

ترانسپورت: مصر 5085km خط آهن (62km برقی)، 65050km سرک (48000km پخته و 17050km خامه) و 3500km راه آبی داخلی دارد. کانال سویز شهرت جهانی دارد که دارای 193.5Km طول میباشد. علاوه بر آن در بعضی نقاط دریای نیل، جهیل ناصر (اسوان) و در میان قاهره و اسکندریه کشتی ها رفت و آمد میکنند.

مصر 7986km پایپ لاین برای انتقال گاز طبیعی، 486Km برای گاز کاندنسات، 957Km برای گاز مایع، 5225Km برای تیل خام، 895Km برای نفت تصفیه شده و 65Km برای آب و ۴۲۱ کشتی تجارتي (با ظرفیت 1000GRT یا بیشتر از آن) دارد.

۱۴	Bulk Carrier	کشتی های بزرگ
8	Container ship	کشتی های کانتینر
۲۷	General Cargo	کارگو عمومی
۴۰	Oil tanker	تانکر مواد نفتی
۳۳۲	Others	سایرین

۱۱	پخته ۷۲	میدانهای هوایی: مجموعاً ۸۳ (۲۰۲۱)
-	۱۵	رنوی طویلتر از 3047m
۱	۳۶	رنوی از 2438m تا 3047m
۳	۱۵	رنوی از 1524m تا 2437m
۴	-	رنوی از 914m تا 1523m
۳	۶	رنوی کوتاه تر از 914m

میدان هلیکوپتر: ۷ (۲۰۲۱).

تاریخ اولین پرواز هوایی ملکی از برلین در اروپا به قاهره به سال ۱۹۳۰م برمیگردد که حالا بنام روز ملی هوانوردی ملکی در مصر محسوب میشود. قبل از آن در سال ۱۹۲۴ وزارت ترانسپورت مصر، کمیساری برای کار روی تشکیل اداره هوا نوردی ملکی و تاسیس یک شرکت ملیک هوایی موظف ساخته بود. این شرکت بنام Egypt Air در سال ۱۹۳۱ رسماً گشایش یافت. سقوط چند طیاره مصری در سالهای اول فعالیت این کشور شرکت، موانعی را برای گسترش صنعت هوانوردی این کشور ایجاد نمود. پیلوت این طیاره تبعه مصر بود. در سال ۱۹۳۳ استیضاح هوانوردی افتتاح شد.

مصر در سال ۲۰۰۲ بخش هوانوردی وزارت ترانسپورت خود را، بنام وزارت هوانوردی ملکی جدا نمود. این کشور در حال حاضر ۱۸ شرکت خدمات هوانوردی دارد که بین سال های ۱۹۳۲ – ۲۰۰۷ راجستر شده و Air Egypt، Air Sinai، Air Go Airlines، Air Cairo، Air Ambia Egypt، در سال ۲۰۲۰ با ۱۰۱ بال طیاره ۱۲/۳۴ میلیون مسافر و ۴۳۶/۶ میلیون mt-km مال التجاره را در داخل و خارج کشور جابجا نموده اند. ۷/۲ میلیون موتر تیزرفتار، بس، لاری، تانکر و سایر وسایط نقلیه ساختمانی و معدنکاری.

بنادر: الکساندریه Alexandria، دمياط Damietta، الدخيله Dakheila، بندر سعید Port Said، پورت سوز Suez Port و سفاگا Safega.

مخابرات: کود تلفون (۰۰۲۰). تعداد تلفون های دیجتل 12.47 ملیون و همراه 106 ملیون (۲۰۲۳). نفوس ۱۰۳ ملیون باعث تشویق سرمایه گذاری های دولت و سکتور خصوصی داخلی و خارجی درین کشور شده است. ایجاد سهولت های زیاد اداری و حقوقی از طرف دولت نیز به انکشاف این کشور در مصر کمک نموده است. دولت در ۷ سال گذشته چندین پروژه دیجتل، کیبل نوری و عرضه خدمات انترنت و IT را موفقانه تطبیق نموده و امید دارست که تا سال ۲۰۳۰ کشور خود را به یک نقطه اتصال مورد اعتماد سکتور مخابرات در افریقای شمالی تبدیل نماید. این کشور همچنان در آستانه افتتاح خدمات 5G قرار دارد.

کیبل های Aletar، Africa-1، FEA، Hawk، MEME و 3 – SEA-ME-WE از سرحدات مصر عبور میکند که این کشور را با تمام افریقا، آسیا، شرق میانه و استرالیا (اقیانوسیه) وصل میکند. مصر با اسرائیل از طریق میکرویف رادیو ریلی ارتباط دارد، در سرمایه گذاری Medarabtel سهم دارد (۲۰۱۹) و کار میکند تا از طریق Hybrid African Ring Path System کشور های محاط بخشکه افریقا را با فرانسه و ایتالیا در اروپا وصل نماید.

مصر برای ماهواره های انتلسات (ابحار هند و اتلس)، عربستان Arabsat و انمرسات Inmarsat چهار ستیشن زمینی در خاک خود دارد.

رسانه ها: مصر کلان ترین سکتور رسانه یی شرق میانه را در اختیار دارد. دولت این کشور نیز بزرگترین فعال عرصه خدمات رسانه یی (رادیو، تلویزیون، ویبسایت، روزنامه، جراید، مجلات، آژانس خبر رسانه، کلوب مطبوعاتی و سینما) در دنیای عرب بحساب میرود.

مطبوعات چاپی در مصر به عصر ناپلیون بوناپارت برمیگردد که بعضاً از استانبول آنوقت تغذیه میشد. اولین مطبوعه در قاهره در سال ۱۷۲۰ ساخته شده است. اولین رادیو در سال ۱۹۳۴ و اولین تلویزیون در سال ۱۹۶۰ شروع بکار نموده اند. مصر امروز ۹۶ چنل تلویزیونی عمدتاً و بعضاً دولتی دارد که Dream-1، MBC Masr و النهار Al Nahar از مهم ترین های آنها استند.

مصر ۶ روزنامه سراسری مهم دارد که الاهرام در راس آنها قرار دارد که قدیمی ترین نشریه در دنیای عرب بحساب میرود و در سال ۱۸۷۵ تاسیس شده است. (الواقع المصریه) اول در سال ۱۸۲۸ به نشر رسیده است. نقش سکتور خصوصی در نشرات این روزنامه ها و حدود ۶۰۰ نشریه دگر در تمام عرصه ها، باوجود محدودیت ها و موانعی که دولتها ایجاد میکنند، چشمگیر است. مصر در قاهره یک شهرک رسانه ها دارد که دفاتر رسانه های مهم دنیا نیز در آن فعال اند. مصر عمدترین مولد فلم ها و سریال های عربی برای کشور های عربی زبان بحساب میرود. مهم ترین رسانه های مصر اکثراً به عربی و بعضاً به انگلیسی و فرانسوی نشرات دارند.

مصر در مجموع ۹۶ چنل تلویزیون، دو رادیوی دولتی و ۱۷۰ رادیوی FM خصوصی دارد. تعداد زیادی مردم مصر میتوانند که برنامه های رادیو ها و تلویزیون های خارجی را از راه ماهواره، انترنت و کیبل دریافت نمایند.

شرح وسایل انتشاراتی موجی در مصر (۲۰۲۱)			
۱۷/۵۰ ملیون	کل تعداد رادیو	AM FM، =4 =168	مراکز نشرات رادیویی
۳۰ ملیون	کل تعداد TV	96	مراکز نشرات تلویزیونی

کود انترنت: eg.

مشترکین انترنت: ۷۳/۶۸ میلیون. 72% مردم (۲۰۲۰).

انکشاف اجتماعی: مصر از کشورهای قدیمی و پر از آثار باستانی افریقا و جهان است، تاریخ بسیار کهن دارد و در جهان عرب از جایگاه خاص و عالی برخوردار است. بادر نظر داشت، تولید ناخالص داخلی و عاید سرانه سالانه، از ممالک نسبتاً پیشرفته افریقا و جهان به حساب می آید. به اساس معلومات CIA World Factbook – 2020 هر مصری سالانه بطور متوسط \$ 16700 عاید دارد که حدود ۲۶ - ۳۰ بار بیشتر از عاید مردم افغانستان است. 71.2% مردم مصر بالای ۱۵ سال (مردان 76.5% و زنان 33.5%) دارای تعلیمات متوسط، مسلکی و یا عالی هستند، تعلیم و تربیه برای اطفال ۶-۱۸ سال الزامی است، جوانان بطور متوسط ۱۵ سال درس میخوانند، 97% اطفال واجد شرایط به مکاتب و 51% جوانان به لیسه ها و مکاتب مسلکی و فنی میروند، دولت 2.5% تولید ناخالص ملی را به امر انکشاف معارف و تحصیلات عالی اختصاص داده و با سکتور خصوصی شانه به شانه کار میکند تا تعلیم و تربیه برای هر دختر و پسر مصری مهیا شده و مراکز تعلیمی از کودکستان تا پوهنتون، در هر گوشه و کنار این کشور آماده خدمت باشد.

کودکستان قبل از تعلیمات ابتدایی آغاز میگردد که دو مرحله دارد. مکاتب ابتداییه ۶ سال (۶ - ۱۱ ساله) را دربر میگیرد و شاگردان مضامین دین، زبان، حساب، جغرافیه و کارهای عملی و ورزش فرا میگیرند. دوره متوسطه ۳ سال (۱۲ - ۱۴ ساله) وقت را دربر میگیرد که مضامین دین، زبان، ریاضی، علوم اجتماعی، هنر، موسیقی، زبان خارجی و مضامین ساینسی تدریس میگردد.

بعد از آن دوره لیسه آغاز میگردد که سه سال (۱۵ - ۱۷ ساله) وقت را دربر میگیرد و شاگردان درین دوره برای رفتن به پوهنتون و مراکز تحصیلات عالی در دو شعبه علوم اجتماعی و ساینس و ریاضی آماده میشوند. لیسه های فنی و مسلکی مصر از ۳ - ۵ سال را دربر میگیرد. این مکاتب که بیش از ۲ میلیون شاگرد دارد، در بیش از یکصد رشته تخصصی شاگرد تربیه میکند. جوانان ایکه دوره سه ساله را میخوانند، زود وارد بازار کار میشوند، درحالیکه ۵ ساله ها اکثراً تحصیلات خود را در موسسات عالیتر و پوهنتون ها ادامه داده و به استادان ماهر صدها رشته اختصاصی و محققین مبدل میشوند.

مصر برای معیوبین، معلولین و آن هاییکه مشکلات صحتی و مدنی دارند، در سراسر کشور بیش از ۱۰۰ مکتب اختصاصی دارد که تمام اعاشه، اباته، البسه و ترانسپورت شاگردان رایگان میباشد. آنعه جوانان این کشور میتوانند به پوهنتون ها و مراکز تحصیلات عالی راه دریابند که نمرات متوسط سه سال گذشته آنها از ۷۵ بالا باشد. الاز هر پوهنتون بسیار قدیمی مصر است که بیش از هزار سال عمر دارد و بیشتر به تدریس علوم اسلامی مصروف میباشد (تاسیس در ۱۹۷۰م). بعد از آن پوهنتون قاهره در جایگاه دوم قرار دارد که حدود ۱۱۰ سال عمر دارد و بالاتر از ۲۵۰۰۰۰ نفر محصل دارد.

(عین شمس)، (اسکندریه)، (المنصوره)، (الزقاریق)، (طنط) و (اسیوط) نیز از جمله بزرگترین، عالیترین و مشهورترین پوهنتون های این کشور میباشد. جوانان مصری، عرب، فلسطینی و افریقایی درین مراکز تحصیلات عالی درس میخوانند و خود را به مدارج عالی علوم و فنون میرسانند.

پوهنتون امریکایی مصر در سکتور خصوصی تعلیم و تربیه این کشور جایگاه بسیار عالی دارد. در حال حاضر ۷۰۰۰ نفر درین پوهنتون درس میخوانند. مصر در حال حاضر ۱۰۰ پوهنتون دولتی، ۱۶۰ پوهنتون خصوصی و ۵۴۰ موسسه خصوصی و دولتی تحصیلات عالی و مسلکی دارد که چند تای آن شهرت جهانی دارد. پوهنتون های مصر صلاحیت صدور اسناد ماستری و دوکتورا را دارد. ماستری ۲ سال و دوکتورا ۳ - ۵ سال را دربر میگیرد.

شرح مراکز تعلیمی مصر (۲۰۲۱)			
نوع مرکز تعلیمی	تعداد مرکز	مجموع آموزنده	مجموع آموزگار
مکاتب ابتدایی	۲۲۰۰۰	۱۳۸۰۰۰۰۰	۶۶۰۰۰۰
لیسه ها	۱۲۰۰۰	۳۸۰۰۰۰۰	۳۷۰۰۰۰
مکاتب فنی و مسلکی	۳۴۰۰	۲۰۵۰۰۰۰	۱۳۷۰۰۰
تحصیلات عالی و پوهنتون ها	۸۰۰	۳,۳۴ میلیون	۳۰۰۰۰۰

روزنامه (الوقایع المصریه) در زمان حاکمیت محمد علی پاشا به نشر رسید (۱۸۲۱) که جایگاه اول درین کشور را دارد. اداره نشراتی الاهرام در سال ۱۸۹۰ بکار آغاز کرد، که در حال حاضر بزرگترین اداره نشراتی در شرق

میان‌ه و افریقای شمالی بحساب می‌رود. این اداره دهها روزنامه، هفته‌نامه و مجله را به زبان‌های گوناگون به نشر می‌رساند. الاهرام، الاهرام الدولی، الاهرام الرياضی (ورزش)، نصف الدنيا (مخصوص زنان)، الشبَاب، السیاسیه، الدولیه، از نشریه‌های مهم اداره الاهرام هستند. بعد از آن اخبار الیوم، روز الیوسف، دارالتحریر و دارالهلل بزرگترین اداره‌های نشراتی مصر هستند.

مصر ۷ روزنامه سراسری و ۷۶۵ هفته‌نامه، ماهنامه و گاهنامه دارد. هر سال بطور متوسط ۲۵۰۰ کتاب جدید علمی، هنری، ادبی، تکنیکی و معلوماتی نشر می‌شود و هر نفر سالانه بطور اوسط 3.2Kg کاغذ را برای نوشتن، خواندن و نشرات به مصرف می‌رساند که یک رقم خوب در افریقا و جهان است. در حدود ۸۰۰ کتابخانه در شهرهای بزرگ و کوچک، موسسات تعلیمی و ولسوالی‌های مصر وجود دارد که هر کدام حداقل ۳۰۰۰ و حد اکثر ۲۵۰۰۰ کتاب دارد. نخستین کتابخانه مصر در زمان حاکمیت محمد علی پاشا درین کشور تاسیس گردیده (۱۸۷۰) که در حال حاضر دارای هزاران نسخه خطی، کتاب‌های قدیمی و یک میلیون جلد کتاب جدید است و بگونه یک مرکز تحقیق و مطالعه در مرکز توجه دانش‌آموزان، دانش‌جویان و دانشمندان قرار دارد.

کتابخانه اسکندریه که در سال ۲۰۰۲ افتتاح شد، از کتابخانه‌های بسیار بزرگ و زیبای جهان به حساب می‌آید که حدود دو صد میلیون \$ مصرف برداشته است.

محیط زیست در مصر به دلیل ازدیاد نفوس در مراکز شهری و سایر نقاط، فعالیت‌های صنعتی و موجودیت تعداد زیاد وسطای نقلیه، صدمه دیده می‌باشد و در حال حاضر با یک سلسله مشکلات دست به گریبان است. مصر بیمه‌های دارد که خدمات و سهولت‌هایی را در اوقات بیماری، معلولیت، بیکاری، تقاعد و مرگ برای مستمندان و نیازمندان فراهم مینماید.

دولت مصر 4.6% تولید ناخالص داخلی خود را به صحت مردم (کلینیکها، شفاخانه‌ها، واکسین، دندان، زیبایی، ادویه، تحقیقات و امور انکشافی) اختصاص داده (۲۰۲۱)، افزایش سالانه نفوس 1.68% است (۲۰۲۲) که در دنیا درجه پنجاه و ششم را به خود اختصاص میدهد، در ۱۰۰۰ طفل نو تولد ۱۷/۷ نفر می‌میرند که در دنیا نود سوم میشود، عمر وسطی مردم بیشتر به ۷۴/۴۵ نزدیک شده، یک زن در کل عمر بطور وسطی ۲/۸۸ طفل بدنیا می‌آورد که در دنیا جایگاه پنجاه و دوم را دارد، 7% کودکان زیر پنج سالگی وزن کافی ندارد، 99.7% مردم به آب صحتی آشامیدنی دسترسی دارند، 99% تشنابها صحتی و عصری اند، حدود ۲۴۰۰۰ نفر با HIV/AIDS زندگی میکنند، هر سال کمتر از ۵۰۰ نفر بعلت این مرضی می‌میرند و در ۱۰۰۰۰۰ نفر ۲۴۳ نفر توبرکلوز دارند. زنان مصر به اساس قانون با مردان در چوکات زنده‌گی اجتماعی حقوق یکسان دارند، اما عملاً در درجه دوم قرار دارند و هنوز حضور آنها در تعلیمات عمومی و عالی، حکومتداری، سیاست، تجارت و ورزش کمتر از مردان است. البته سهم زنان در روستاها به زمانه‌های باستان برمیگردد و پیشینه دور و درازی در اوراق تاریخ دارد. زنان با مردان خانواده‌های شان شانه‌به‌شانه در کشتزارها و مزارع کار نموده و در تمام فعالیت‌های اجتماعی سهم می‌گیرند.

در مصر برای هر ۳/۵ نفر یک TV، به ۶ نفر یک رادیو، به ۲۰ متعلم یک معلم، به ۱۱ محصل یک استاد، به ۱۰ نفر یک تلفون دیجتل، به هر نفر تقریباً یک تلفون همراه، به هر ۲۰۰۰ نفر یک داکتر عمومی و به ۲۰۰۰ نفر یک بستر شفاخانه می‌رسد، 100% مردم برق و 72% انترنت دارند.

مصر در سال ۲۰۱۴ برای هر ۲۰۰۰ نفر ۵/۲ نفر داکتر داشته، که بسیاری بعلت فشارهای اقتصادی و امید به زنده‌گی مرفه‌تر، به کشورهای دیگر مسافرت نموده اند.

دولت مصر در قسمت تاسیس یکتعداد کافی کتابخانه، تیاتر، سینما، موزیم، ورزشگاه و ایجاد مصروفیت‌های سالم برای جوانان سرمایه‌گذاری زیاد نموده و امیدوار است که در آینده نزدیک به موفقیت‌های دست‌یابد. قوای مسلح: قوای مسلح ملی مصر شامل قوای بحری، قوای هوایی و مدافعه هوایی، پیاده، سرحدی، امنیت ملی و پولیس.

سن خدمت عسکری: 18 سال، مدت خدمت 2 سال، داوطلب،

سهم مصارف عسکری در تولید ناخالص داخلی: 0.8% (۲۰۲۴).

منازعات منطقوی: منازعات دوامدار بین مصر و کشور‌های همسایه اسرائیل بعد از معاهده کمپ دیوید فروکش کرده نظامیان اسرائیلی در زمان حاکمیت انورالسادات شبه جزیره سینا را تخلیه کردند؛ اما تاهنوز هم منازعاتی در امور سرحدی صحرای سینا باقی مانده و نشانه‌ها سرحدی به طور کامل روشن نشده اند.

در مناطق سرحدی مصر و سودان حدود 20580Km زمین لامزرع وجود دارد که قسماً از سوی سودان اداره میشود، مورد ادعای مصر قرار دارد. مصری‌ها طبق معاهده سال ۱۸۹۹ برنامه یک اداره مشترک را برای این منطقه سرحدی پیشکش میکنند. منطقه حلب Halib تاهنوز هم از سوی مصر اداره میشود که سودان آن را جز خاک خود حساب میکند.

مهاجرین: در حال حاضر در حدود ۷۰۰۰۰ مهاجران فلسطینی، ۱۴۵۰۰۰ سوری، ۵۲۵۰۰ سودانی، ۲۱۰۰۰ سودان جنوبی، ۲۱۰۰۰ اریترایی، ۱۵۵۰۰ ایتوپیایی، ۱۰۰۰۰ یمنی، ۶۸۰۰ عراقی و ۶۸۰۰ سومالیایی در مصر زنده گی میکنند که بعضی فقط مهاجر موقتی هستند، اما بعضی ها پناه میجویند.

مواد مخدر: شاه دانه، اپین Opium و هیرویین آسیای جنوب شرقی و جنوب غربی از بنادر مصر بسوی اروپا، اسرائیل، افریقای شمالی و ایالات متحده امریکا ارسال میگردد و یکمقدار مواد کیمیاوی درین کشور تولید میشود که برای پروسس سایر مواد مخدر لازمی میباشدند.

کشتی های نایجیریایی که در این تجارت دست دارند، معمولاً در بندرگاه های این کشور توقف نموده و محموله های شان را از آن بنادر بدست می آورند.

تخمین میشود که یک مقدار پول سیاه بدست آمده از تجارت مواد مخدر منطقه، در کشور مصر به پول سفید تبدیل میگردد. سیستم کنترل و تفتیش امور مالی در کشور مصر بسیار شفاف نیست و به همین دلیل جامعه بین المللی اصلاحات و شفافیت در قوانین و کارکرد حکومت مصر را لازمی می بینند.

تاریخ: انسان ها شش هزار سال پیش از امروز در مصر زنده گی میکردند و این تاریخ بسیار طولانی، مصر را در ردیف کهن ترین کشور های جهان قرار داده است. سیلاب های دریای نیل باشنده گان آن منطقه را در کار زراعت و پایه گذاری کهن ترین تمدن بشری یاری داده و اهرام های آن، از تمدن درخشان آن سرزمین باستانی بحساب میروند. در آخرین هزاره قبل از میلاد، فرعون های لیبیایی و سودانی بر آن حکومت کردند و سپس به نوبت به تصرف آشوری ها، پارس ها، یونانی ها و رومیان درآمده است. در زمان تسلط یونانی ها و رومی ها، شهر اسکندریه یکی از بزرگترین مراکز تمدن بشری بوده و کتابخانه معروف اسکندریه تا زمانیکه به دست یولیوس سزار امپراطور روم در قرن سوم قبل از میلاد به آتش کشیده شد، بزرگترین کتابخانه جهان بوده که بزرگترین و معروف ترین اندیشمندان عصر باستان را در دامان خود پرورش داده است. معلومات بدست آمده از تحقیقات مورخین و باستان شناسان نشان میدهد که مهاجران مناطق جنوب غربی آسیا در حدود ۶۰۰۰ سال قبل از میلاد (۸۰۰۰ سال قبل از امروز)، از راه شبه جزیره سینا وارد مناطق شمالی (مصر سفلی) شده و بعد از آن مهاجران دیگری از راه بحیره سرخ و نقاط شرقی وارد مناطق مرتفع و جنوبی مصر شده، بعضی گیاهان، نهال ها و حیوانات اهلی را نیز به آن منطقه انتقال داده بودند. آنها در جنوب مصر در امور کشت و زراعت، تراشیدن سنگ و ساختن ظروف مسی مصروف شده بودند که به رشد تمدنی آن خطه یاری می رسانیده است (۴۵۰۰ ق.م).

در حدود ۴۹۷ سال قبل از میلاد یک دولت واحد در شمال مصر به میان آمد که بعد از ۲۵۰ سال مصر جنوبی را نیز به دست آورد، اما تا ۴۰۰۰ ق.م، شمال و جنوب باز از همدگر جدا شدند. در سال ۳۳۰۰ ق.م، شمال و جنوب حکومت های جداگانه داشتند، اما در سال ۳۲۰۰ ق.م، منسی پادشاه مصر جنوبی با قوت و قدرتی که داشت، شمال و جنوب را تحت حاکمیت نظام واحد در آورد و بحیث نخستین فرعون مصر واحد و متحد شناخته شد. وی برای ترقی این سرزمین کهن دست بکار شد و در امور پیشرفت اقتصادی و اجتماعی کارهایی مهمی را انجام داد. ۳۰ خانواده پادشاهان و فرعون ها (فراعنه) بالای مصر حکومت کرده اند که تاریخ هر دوره را اینگونه مطالعه میکنیم:

نخستین و دومین (۲۹۸۰ - ۳۲۰۰ ق.م)، سومین (۲۹۸۰ - ۲۹۰۰ ق.م)، چهارمین (۲۹۰۰ - ۲۷۵۰ ق.م) و پنجمین دوره (۲۷۵۰ - ۲۶۲۵ ق.م) که این دوره در زمان حاکمیت فرعون خوفو تکمیل گردید. هفتمین تا دهمین (۲۴۷۵ - ۲۱۶۰ ق.م)، یازدهمین (۲۱۶۰ - ۲۱۶۰ ق.م)، دوازدهمین (۲۰۰۰ - ۱۷۸۸ ق.م)، سیزدهمین تا هفدهمین (۱۷۸۸ - ۱۵۸۰ ق.م)، هژدهمین (۱۵۸۰ - ۱۳۵۰ ق.م)، نوزدهمین (۱۳۵۰ - ۱۲۰۵ ق.م)، بیستمین (۱۲۰۵ - ۱۰۹۰ ق.م)، بیست و یکمین (۱۰۹۰ - ۹۴۵ ق.م)، بیست و دومین (۹۴۵ - ۷۴۵ ق.م)، بیست و سومین تا بیست و پنجمین (۷۴۵ - ۶۶۳ ق.م) بیست و ششمین (۶۳۳ - ۵۴۵ ق.م)، بیست و هفتمین (۵۴۵ - ۴۰۴ ق.م)، بیست و هشتمین (۴۰۴ - ۳۹۹ ق.م)، بیست و نهمین (۳۹۹ - ۳۷۹ ق.م)، و سی ومین دوره یا آخرین (۳۷۹ - ۳۲۲ ق.م).

درین دوره طولانی چند سخن قابل یادآوری است:

در دوره حاکمیت امنوفیس فرعون مستبد و نیرومند خانواده هژدهم، قدرت جنگی و نظامی مصر بحدی افزایش یافت که یکی از بزرگترین قدرت های سیاسی عصر بحساب می آمد.

در سال ۱۴۶۸ ق.م، سوریه و بعضی مناطق بین النهرین نیز از سوی مصر تصرف گردید و این امپراطوری بیشتر توسعه یافت.

حضرت موسی (ع) که در قرن ۱۳ قبل از میلاد، در مصر بمقام نبوت رسید بود، در نتیجه فشار رامسس دوم فرعون مصر راه مهاجرت را در پیش گرفت و با قوم خود بنی اسرائیل به سوی فلسطین کوچ کرد. در هزاره قبل المیلاد فرعون های مناطق امروزی سودان و لیبیا ۵۰۰ سال بالای مصر حکمرانی کردند، اما بعد از آن حکمروایی های بیرونی ها در مصر شکست خورده و حکومت ملی درین قلمرو باز به پا ایستاد شدند.

در سال ۳۸۵ ق.م، بعد از جنگ های شدید بین مصر و مناطق ایکه در شمال سعودی امروزی موقعیت دارند، عربستان شمالی، مصری ها تا فلسطین و فنیقیه جنوبی پیشروی کرده و این مناطق را بدست آوردند.

در سال ۳۴۴ ق.م، پارسیان بطرف مصر پیشروی کرده و اردشیر این سرزمین را تصرف نمود. حدود ۲۲ سال بعد سکندر مقدونی، بعد از اشغال آسیای غربی، بسوی مصر پیشروی کرد و شهر اسکندریه را اعمار نمود (۳۲۲ ق.م) که در تاریخ تمدن بشری جایگاه بسیار عالی دارد و در آن وقت علمای نامدار در آن جمع شده بودند. کتابخانه اسکندریه که بعداً توسط ژولیوس سزار در قرن سوم میلادی به آتش کشیده شد، از کتابخانه های بزرگ منطقه بحساب میرفت.

بعد از فروپاشی امپراطوری سکندر، بطلمیوس یک سپهسالار سکندر خود را پادشاه مصر اعلام نموده و بنام بطلمیوس اول زمام امور این کشور را در دست گرفت. اخلاف و جانشینان بطلمیوس تحت عنوان بطالسه تا سال ۳۰ ق م بالای مصر حکومت کردند. آخرین فرمانروای این سلسله که یک زن بود و کلیوپاترا نام داشت، در برابر حملات رومی ها شکست خورد و امپراطوری مصر از بین رفت. پادشاهان بیزانس یا روم شرقی، شش و نیم قرن بالای مصر حکومت کردند. در سال ۶۱۵ م خسرو یک پادشاه دگر پارس تا مصر پیش رفت و بعضی حصص آن را از رومی ها تصرف کرد (۶۱۹ م).

در سال ۶۴۲ م، زمانیکه اعراب مسلمان بر مصر دست یافتند، مصر متحمل خسارات عظیمی شد، بعضی از آثار باستانی ویران شد و در هم شکستند و دروازه های مراکز تمدن بسته شد، اما مصر در روشنی نظام اسلامی دوباره نیرو گرفت، استحکام بیشتر یافت و تعداد زیادی باشندگان آن به دین اسلام مشرف شدند.

مصر در دوره خلافت امویان و بعد از آن در اوایل دوره عباسیان از سوی والیانی اداره میشد، که مرکز خلافت آنها را تعیین میکردند. مناطق شام و فلسطین در سال ۸۶۸ م تحت حاکمیت مصر قرار گرفت. در سال ۹۰۶ خلیفه هفدهم عباسی طولونیان را شکست داد و مصر باز تحت اداره عباسیان قرار گرفت.

در سال ۹۳۵، خانواده آل خشید یا اخشدیه که روابط دوستانه با عباسیان داشتند، زمام امور مصر را به دست گرفت، اما این خانواده در سال ۹۶۸ از دست فاطمیان شکست خورد و مصر، شام و حجاز تحت اداره فاطمیان قرار گرفت. شهر قاهره در همین وقت بنیاد گذاشته شد که زود به یکی از مراکز مهم علوم، هنرها، فنون و فرهنگ جهان اسلام مبدل نمودند.

در سال ۱۹۷۶ در دوره سلطنت عزیز فاطمی، فاطمیان از سواحل بحر اتلس گرفته تا سواحل بحیره سرخ (مصر، حجاز، شام، یمن و برخی نقاط شمالی حکومت میکردند عزیز فاطمی که میخواست که به زودترین فرصت ممکن، مناطق تحت تسلط خلفای اموی و خلفای عباسی را نیز به دست بیاورد. بعد از سال ۱۰۲۰ م فاطمیان قدرت روز افزون شان را از دست داده و ناتوان میشدند.

در سال ۱۰۳۶ دوره خلافت مستنصر آغاز گردید. درین دوره، سلجوقیان برخاسته از ترکستان تا سواحل مدیترانه رسید، بیت المقدس را در سال ۱۰۷۴ و دمشق را در ۱۰۷۹ تصرف نمود، فاطمیان دو سال بعد بیت المقدس را دوباره به دست آورد و سه سال پس از آن، این مکان مقدس تحت کنترل مسیحیانی قرار گرفت که برای جنگ های صلیبی به این منطقه آمده بودند.

بعد از مستنصر، مستعلی (۱۰۹۸ - ۱۱۰۶) و امر (۱۱۰۶ - ۱۱۳۵) به خلافت رسیدند. بعد از آن سلسله اختلافات میان پیروان مستعلی یعنی نزاریه و مستعلویه و دو پسر مستنصر آغاز گردید که سلسله فاطمیان را بیشتر از گذشته ناتوان ساخت و قسمت اعظم خاک فلسطین و مناطق ساحلی شام را صلیبی ها تصرف نمودند.

در سال ۱۱۶۰ م صلاح الدین یوسف بن نجم الدین ایوبی، از سوی العاضد پادشاه فاطمی، بحیث سپهسالار قوای مسلح مصر تعیین شد. صلاح الدین ایوبی قبلاً وزیر بود و به کمک کاکای خود در جنگ های صلیبی رشادت و دلاوری خود را به همه نشان داده بود. ایوبی در سال ۱۱۷۱ نام العاضد را از خطبه حذف نمود و در عوض نام سی و سومین خلیفه عباسی (المستضی) در خطبه خوانده شد. به این ترتیب سلسله فاطمیان به پایان رسیده و صلاح الدین ایوبی کنترل تمام قلمرو آن به دست گرفت. وی در سال ۱۱۷۱ م صلیبی های را شکست داد که در اسکندریه پیاده شده بودند و اسلحه آن ها را قبضه نمود. در سال ۱۱۸۷ باز هم صلیبی ها شکست خوردند و فلسطین و بیت المقدس تحت کنترل او قرار گرفت و نشانه های مسیحیت از یک تعداد زیاد مناطق نابود گردید. بعد از این به استثنای انطاکیه، صور و طرابلس تعداد زیادی از مناطق مربوط به جهان عرب تحت تسلط ایوبی قرار گرفت. صلاح الدین ایوبی قبل از مرگ خود، الجزیره را به برادر خود و مصر و شام و حلب را به سه تن از پسران خود واگذار کرد تا بعد از مرگ وی آن را اداره کنند. در نتیجه این تقسیمات قدرت خانواده کاهش یافت، اما پس از گذشت مدت کوتاهی، ملک عادل، برادر وی سرتاسر امپراطوری ایوبی را بدست آورد و بر تمام نقاط آن مسلط گردید. بعد از آن در نتیجه اختلافات میان پسران ملک عادل و درگیری های بوقوع پیوست، وسعت این کشور پهناور آهسته - آهسته کاهش یافت و در سال ۱۲۵۷ م بعد از مرگ شجرالدین، که یک زن و آخرین پادشاه این خانواده بحساب می آمد، سلسله ایوبیان نیز به پایان رسید.

در سال ۱۲۶۱ سلسله عباسیان مصری آغاز گردید. در سال ۱۳۹۴ سلطان عثمانی به خلیفه عباسی یعنی متوکل اول، لقب سلطان داد، اما نهمین سلطان عثمانی، بالای مصر و شام حمله نمود گردید و سلسله عباسیان مصری خاتمه یافت. مصر دونیم قرن تحت تسلط دولت عثمانی قرار داشت و سلاطین عثمانی این سرزمین را اداره میکردند. مصر در مدت زمان شش قرن، بین سده های دهم تا پانزدهم میلادی، از موقعیت جغرافیایی خود که بین آسیا، افریقا و مدیترانه قرار داشت استفاده بهینه نمود. سوداگران و نیز ژنیو به آنجا آمده و در معاملات خرید و فروش مصروف شدند. حتی جنگ های صلیبی قرون ۱۱، ۱۲ و ۱۳ نیز از رونق اقتصادی آن نکاست و مصر موقعیت خود را به عنوان مرکز امپراطوری جهان عرب حفظ کرد.

اگر چه با پیدایش امپراطوری عثمانی در سده شانزدهم مصر به تصرف ترکان عثمانی درآمد، اما از اهمیت آن در جهان اسلام کاسته نشد. کشف دماغه امید نیک در جنوب افریقا و برقراری ارتباط تجارتي اروپا با آسیای شرقی از راه اقیانوس های اطلس و هند، موقعیت اقتصادی مصر را بعنوان راه ارتباطی میان شرق و غرب موقتاً از بین برد و اقتصاد رو به زوال نهاد. در قرن ۱۹ از مستعمرات عثمانی بیش از اسمی باقی نماند و حکمرانان محلی زمام امور مناطق شان را در دست گرفتند. در سال ۱۸۰۵ میلادی، محمد علی یا (علی بیگ) که یک فرمانده نظامی به ظاهر البانیایی تبار بود، قدرت را در مصر بدست گرفت. رهبران محلی ممالیک را از میان برداشت و یک نظام حکومتی متمرکز را در مصر بوجود آورد. وی آزادی معاملات تجارتي و انحصار تجارت نیشکر و پنبه را از آن خود نمود، از حکومت عثمانی فاصله گرفت و اقتصاد نوینی را پایه گذاری کرد، اما جانشینان محمد علی در امور اقتصادی چندان کامیاب نبودند و هر چه بیشتر به اروپا وابسته شدند.

در اواخر قرن ۱۸ عملیات ناپلیون بر ضد برتانیا آغاز و مصر و سوریه تحت کنترل وی قرار گرفتند. در سال ۱۸۰۲ مصر باز در اختیار قوای مشترک دولت عثمانی و برتانیا قرار گرفت. در سال ۱۸۰۵ دولت عثمانی، مصر و مناطق همجوار را، به جنرال البانیایی تبار خود بنام محمد علی سپرد. محمد علی بنام پاشا بنیاد کشور مستقل مصر را گذاشت و سلسله ای آغاز شد که به نام (خدیو) تا سال ۱۹۵۲ بالای مصر حکومت نمود. ابراهیم پاشا پسر محمد علی پاشا در سال ۱۸۱۱ تا خلیج فارس عربی پیشروی کرد و بعد از آن به کمک دولت عثمانی شورش یونانی ها را خاموش کرد (۲۴ - ۱۸۲۶). در آن روزها محمد علی پاشا میخواست که به کمک روحانیون ناراضی امپراطوری عثمانی، شورش و بغاوت را بر ضد آن دولت سازماندهی کند، اما کشورهای نیرومند اروپایی (روسیه، استریا و برتانیا) از این حرکت جلوگیری نمود. سوریه در ۱۸۳۳ تحت کنترل محمد علی قرار گرفت، اما این حرکت وی با مخالفت قدرت های اروپایی روبرو شد و عساکر مصری دوباره در سال ۱۸۴۰ خاک سوریه را تخلیه کردند. در دهه پنجم قرن ۱۹ مصر با سرعت زیاد پیشرفت نمود و کارهای زیادی در راه پیشرفت و انکشاف این سرزمین صورت گرفت.

در سال ۱۸۴۸ ابراهیم پاشا خدیو مصر شد. دوره ابراهیم کوتاه بود. بعد از آن عباس اول برادر زاده او به قدرت رسید که مخالفت فرهنگ و تمدن اروپایی بود. عباس بر ضد دولت عثمانی، کمک های برتانیا را بدست آورد و به این کشور اجازه داد که خط آهن قاهره تا اسکندریه را اعمار نماید (۱۸۵۱). بعد از عباس کاکای وی سعید پاشا خدیو مصر شد (۱۸۵۴)، که برای اداره بهتر کشور یک شوری ایجاد نمود. برده برداری و تجارت برده ممنوع گردید، خط آهن سویز - قاهره تکمیل شد و کار اعمار کانال بزرگ سویز آغاز گردید (۱۸۵۹). وی برای انجام دادن این کارها و تطبیق همین برنامه ها قرضه های زیاد از کشورهای خارجی بدست آورد. روز ۱۷ نومبر سال ۱۸۶۹، در زمان حاکمیت اسماعیل پاشا، کانال سویز افتتاح شد. تمدن اروپایی به آسیای جنوبی و شرق افریقا کمک نمود.

در آن سالها 44% سهام شرکت سویز از سوی دولت برتانیا خریداری شده بود. در ۱۸۷۴ مصر 56% سهام خود در کانال سویز را که طی سالهای ۱۸۶۰ تا ۱۸۷۰ حفر شده بود، بالای فرانسه بفروش رسانید تا قروض خود را به برتانیا پرداخت نماید. بعد از فروش این سهام مصر تحت فشار بیشتر برتانیا و فرانسه قرار گرفت.

توفیق پاشا از نواده گان محمد علی پاشا که خدیو یا نایب السلطنه مصر بود، به نظارت فرانسه و برتانیا بر امور دارایی و مالیه مصر گردن نهاد (۱۸۷۹). مردم مصر که از نابسامانی های اقتصادی کشور به تنگ آمده بودند، سر به شورش برداشتند که به وسیله برتانیا و فرانسه خاموش گردیده و برتانوی ها اسکندریه را بمباران نمود و عملاً زمام امور مصر را در دست گرفتند. در جنگ اول مصر تحت حمایت برتانیا قرار گرفت و به یک کشور تحت الحمایه تبدیل شد. عساکر برتانیا در خاک مصر پیاده شدند. توفیق پاشا که قبلاً بالای سودان ادعای مالکیت میکرد، از آن ادعا دست برداشت و خدیو مصر را که ظاهراً از جرمنی ها طرفداری میکرد، خلع نموده و حسین کامل را که از اقارب خدیو بود، به نیابت سلطنت یا خدیوی برداشتند.

در سال ۱۸۸۸ نماینده گان کشورهای نیرومند اروپایی در استانبول گردیدند و به کشتی های ممالک جهان اجازه دادند که از راه کانال سویز رفت و آمد کنند و این دروازه را به روی جهانیان باز کردند. در سال ۱۸۹۳ عباس دوم خدیو مصر تحریک آزادی خواهی مصر و سودان را آغاز کرد، تا آزادی خود را از استانبول (امپراطوری - عثمانی) بدست بیاورند.

در سال ۱۹۱۴ عباس دوم از سوی برتانیای خلع گردیده و مصر تحت الحمایه برتانیای قرار گرفت. پس از جنگ جهانی اول مردم مصر به رهبری زغلول پاشا قیام کردند و استقلال مصر را در سال ۱۹۲۲ رسماً اعلام نمودند. این مبارزه آزادی خواهان بگونه آشکار و علنی از سال ۱۹۱۷ آغاز شده بود که روز ۱۷ فبروری ۱۹۲۲ نتیجه داد و برتانیای این کشور آزاد را به رسمیت شناخت. نظامیان برتانوی در سال ۱۹۳۶ خاک مصر را تخلیه کردند، اما تنها در مناطق چهار اطراف کانال سویز باقی ماندند.

بعد از حصول استقلال نظام سلطنتی مشروطه پارلمانی در مصر برقرار شد و فواد اول برادر حسین کامل به پادشاهی رسید. در سال ۱۹۳۷ فاروق اول به سلطنت رسید که مرد مستبد و خود کامه ای بود و همواره بین او و حزب (وفد) که طرفدار محدود کردن قدرت شاه بود درگیری هایی صورت می گرفت.

در جنگ جهانی دوم، برتانیای دفاع از مصر را بر عهده گرفت و بعنوان پایگاه نظامی برتانیای علیه قوای محور به کار گرفته شد.

پس از پایان جنگ اختلافات میان مصر و برتانیای بر سر تخلیه مصر از عساکر بریتانوی شدت گرفت و تلاش های مصر برای انضمام سودان به این کشور بی نتیجه ماند.

بادست درازی صهیونیسم در خاک فلسطین و پیدایش دولت اسرائیل در سال ۱۹۴۸، احساسات ضد استعماری مردم مصر به اوج خود رسید. دولت مصر به اتفاق دیگر اعضای اتحادیه عرب، برای مبارزه با دولت نو بنیاد اسرائیل که سرزمین فلسطین را بگونه روز افزون غصب میکرد، دست به جنگی زد که فرجام خوب نداشت.

ناکامی دولت مصر در برابر اسرائیل، احساسات ملی مردم مصر را برانگیخت، موجی از تظاهرات سراسر کشور را دربر گرفت و مبارزات حزب وفد علیه سلطنت به اوج خود رسید. حزب وفد در سال ۱۹۵۰ برنده اکثریت شد و دولت یک حزبی تشکیل داد.

ملک فاروق در سال ۱۹۵۲ کابینه را منحل کرد و بحران سیاسی کشور را فرا گرفت. روز ۲۳ جولای ۱۹۵۲ جنرال محمد نجیب از گروه افسران اردوی مصر از راه کودتا زمام امور را در دست گرفت و ملک فاروق را وادار به کناره گیری نمود. در سال ۱۹۵۳ رژیم سلطنتی در مصر برافتاد و نظام جمهوری جایگزین آن شد و محمد نجیب به ریاست جمهوری مصر رسید، روز ۲۵ فبروری ۱۹۵۴ محمد نجیب از ریاست جمهوری استعفی داد و دگرمن جمال عبدالناصر جای او را گرفت و رییس جمهور شد. عبدالناصر ساختمان بند بزرگ اسوان را در درجه اول اهمیت قرار داد و با همکاری اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی کار اعمار آن آغاز نمود.

سودان در سال ۱۹۵۶ استقلال خود را بدست آورد که برتانیای و سایر کشورها آن را به رسمیت شناختند و ادعای مصر بر سودان را خاتمه یافت. عساکر برتانیای در ماه جون ۱۹۵۶ کانال سویز را تخلیه کردند و عبدالناصر این کانال را ملی اعلان نمود بدینگونه ادعای مالکیت و کارمندان نفت و اعضای سفارت برتانیای را از کشور بیرون راند. سیاست های ناسیونالیستی جمال ناصر وی را، رهبر بلا منازع جهان عرب ساخت و به عنوان یکی از پایه گذاران جنبش غیر متعهد ها (جنبش عدم انسلاک) شناخته شد.

در ماه اکتوبر سال ۱۹۵۶ پس از ملی شدن کانال سویز، عساکر اسرائیل برتانیای و فرانسه به مصر حمله کردند، دولت میان مردم اسلحه توزیع نمود و آنان را به مقاومت در مقابل یورش بیگانه گان تشویق کرد.

متجاوزین کوشش میکردند که خلیج عقبه را به روی کشتی های اسرائیلی باز کنند، آنها شبه جزیره سینا را تصرف کردند، اما اتحاد جماهیر شوروی اخطار داد که اگر آنان از حملات شان دست بردار نشوند، وارد جنگ خواهد شد. بعد از آن آتش بس پذیرفته شد و عساکر هر سه دولت در ماه مارچ سال ۱۹۵۷ خاک مصر را تخلیه کردند. بعد از فشار های امریکا، شوروی و ملل متحد کانال سویز به طور کامل در کنترل دولت مصر قرار گرفت و جمال ناصر ثروت تمام کشورهای غربی را در مصر ملی اعلان کرد. در سال ۱۹۵۸ مصر، سوریه و یمن باهم پیوسته و جمهوری متحد عرب را تشکیل دادند. اتحادیه که در سال ۱۹۶۱ دوباره از هم پاشید و از بین رفت.

در ماه می ۱۹۶۷ و در آغاز جنگ معروف شش روزه اعراب و اسرائیل، جمال عبدالناصر خلیج عقبه را بر روی کشتی های اسرائیل بست، ولی در نهایت این جنگ با شکست اعراب و تصرف باریکه غزه و شبه جزیره سینا (مصر)، زمین های کرانه غربی رود اردن (اردن) و ارتفاعات جولان (سوریه) بوسیله اسرائیل پایان یافت. درین جنگ اسرائیلی ها در نخستین روز جنگ میدان های هوایی و طیارات جنگی مصر، سوریه، لبنان و اردن را بمبارد نموده و مناطق شرقی کانال سویز و بیت المقدس را نیز تصرف کردند.

مصارف این جنگ اقتصاد ناتوان مصر را متزلزل کرد و تنها شوروی بود که این کشور را از خطر سقوط نجات میداد. ناصر در ۱۹۷۰ درگذشت و سادات بجای او نشست. وی آتش بس ۹۰ روزه را تمدید کرده و با اخراج کارشناسان روس از مصر (۱۹۷۲) روابط خود را با غرب بهبود بخشید و دولت امریکا به تقویت بنیه مالی و نظامی مصر پرداخت.

در سال ۱۹۷۳ عساکر مصری از کانال سویز گذشتند و با درهم شکستن دیوار معروف بارلو (دیوار ریگی اسرائیلی ها) جنگ آغاز گردید، در ابتدا مصری ها پیروز شدند، اما عساکر اسرائیلی در ظرف چند روز تمام نواحی از دست رفته را دوباره متصرف شدند.

آتش بس پذیرفته شده و از سازمان ملل متحد خواسته شد تا این منازعه را حل و فصل کند. کانال سویز در سال ۱۹۷۵ بعد از هشت سال دوباره فعال گردید.

بعد از جنگ و متارکه وضعیت اقتصادی مصر رو به وخامت نهاد، نرخ ها بالا رفت که در نتیجه مردم در سال های ۱۹۷۶ و ۱۹۷۷ صدای اعتراض شان را بلند کردند، دهقانان نیز بر علیه برنامه اصلاحات زمین شورش کردند. دیدار رییس جمهور سادات از اسرائیل در سال ۱۹۷۱ باعث خشم جهان عرب و اعتراض آنان علیه سیاست مصر گردید. امضا پیمان کمپ دیوید در سال ۱۹۷۹ صحرای سینا را به مصر باز گردانید و مصر شدیداً به حمایت امریکا وابسته شد. در سال ۱۹۸۱ سادات در جریان مراسم رسم گذشت نظامی، به اثر گلوله باری بنیاد گرایان اسلامی کشته شد و حسنی مبارک بجای او نشست.

در سال ۱۹۸۴ دولت مصر پیشنهاد نمود که هر تصمیمی که در زمینه حل مسله شرق میانه گرفته میشود، باید متضمن منافع مردم فلسطین نیز باشد.

در آن وقت درآمد کشور مصر از چهار منبع تامین میگردد: نفت، کارگران مشغول بکار در کشورهای دگر، حق العبور کانال سویز و گردشگری در اوایل دهه هشتاد قرن ۲۰ هزار جوان مصری به لیبیا، کویت و سایر کشورهای حوزه خلیج رفتند تا کار کنند و عواید بیشتری بدست بیاورند.

حسنی مبارک جنرال سابق نظامی آرام - آرام یک نظام نیرومند مرکزی بمیان آورد و بر سرتاسر مصر مسلط گردید.

مبارک تحت فشار بنیاد گرایان اسلامی قرار داشت، اما با امریکا و دنیای غرب روابط نزدیک داشت و غربی ها او را تقویت میکردند. در ماه اپریل سال ۱۹۸۷ حزب دموکراتیک ملی محمد حسنی مبارک 75% آرای مردم را بدست آورد. در نشست ماه سپتمبر سال ۱۹۸۹ مجمع عمومی سازمان ملل متحد، مبارک نقش ارتباطی بین کشورهای عرب و امریکا را به عهده گرفت و در اکتوبر همان سال روابط مصر و لیبیا مورد تجدید نظر قرار گرفت. با حمله عراق بخاک کویت در ماه اگست ۱۹۹۰ مصر از جمله کشورهای بود که این عمل را تقبیح نمود و یکعهده عساکر خود را به جنگ خلیج فرستاد. کاریکه اکثریت مردم مصر با این مخالفت کرده، اعتراض ها و مظاہره ها را آغاز نموده و راه حل مسالمت آمیز را در مورد خلیج پیشنهاد میکردند.

حمله عراق به کویت حدود دو میلیون نفر کارگر مهاجر خارجی و عمدتاً مصری را که سالها در صنعت نفت کویت مشغول کار بود، بیکار کرد و بر مشکلات اقتصادی مصر افزود.

در ماه می سال ۱۹۹۱ صندوق بین المللی پولی IMF جهانی پول با پرداخت ۳۷۲ میلیون دالر به مصر موافقت کرد، در همان روزها عصمت عبدالحمید وزیر امور خارجه مصر نیز به حیث رییس اتحادیه عرب منصوب شد و بدینسان اعضای هیات رهبری اتحادیه نیز به قاهره رفتند و مصر که پس از امضای معاهده کمپ دیوید در جهان عرب منزوی شده بود، یک بار دگر به مرکز تماس های دنیای عرب مبدل گردید. طی آن سالها اسلامگرایان با شدت بیشتری حملات شان را سازماندهی میکردند که در نتیجه آن دولت مصر مجبور شد، عکس العمل شدید در برابر آن ها نشان بدهد، دولت قوانین خاصی را تصویب نمود تا با قاطعیت بیشتر بنیادگرایان را سرکوب کرده بتواند. به استناد ارقام دولت بنیادگرایان از ماه فیبروری سال ۱۹۹۲ تا ماه اگست ۱۹۹۳، ۱۷۵ نفر را کشتند. صدها اسلام گرا دستگیر شده و ۱۵ تن از آنان به جوخه های اعدام سپرده شدند.

در اکتوبر سال ۱۹۹۳ زمانیکه مبارک باز به ریاست جمهوری رسید، کوشش ها بر ضد مبارزین اسلامی را شدت بخشید، تامین امنیت گردشگران در قاهره، اسکندریه، الاقصر، الکزنگ، سسیوا، شرم الشيخ، اسوان و ابیدوس را مورد توجه جدی قرار گرفت.

مبارک در ماه می سال ۱۹۹۴ کمیته ای را برای گفتگو با مخالفان خود غیر از کمونیست ها، اخوان المسلمین و اقلیت قبطی، کمیته ای را مامور نمود. موقعیت ممتاز مصر به عنوان مرکز جهان عرب، کنفرانس دسمبر ۱۹۹۴ سران کشورهای مصر، عربستان و سوریه، در اسکندریه برای مذاکرات صلح شرق میانه را به همراه آورد و در ماه فیبروری ۱۹۹۵ کنفرانس دیگری از سران اردن، اسرائیل، مصر و فلسطین در قاهره تشکیل گردید.

مبارک که از مبارزه علیه اسلام گرایان در مانده بود، در ۱۹۹۵ به وزارت امور داخله دستور داد تا ضمن گفتگو با سایر کشورهای عرب، برای یافتن یک راه حل واحد برای مبارزه با اسلام گرایان اقدام نماید.

روز ۲۶ جون همین سال، زمانیکه حسنی مبارک از ایتوپیا (حبشه) بازدید میکرد، یک حمله قاتلانہ بر علیه او بوقوع پیوست، حسنی مبارک در آن وقت، سودان را به طرح ریزی این حمله متهم نمود.

مبارک در ماه جنوری سال ۱۹۹۶ نخست وزیر عاطف صدقی را از کار برکنار نمود و کمال الغنصوری را به این سمت منصوب نمود.

حملات اسلامگرایان به مواضع دولتی طی سالهای ۱۹۹۶ و ۱۹۹۷ همچنان ادامه یافت و فشار و سخت گیری های دولت علیه آنان و حتی اخوان المسلمین متقابلاً تشدید گردید. در ماه نومبر ۱۹۹۷ یک گروه اسلامی ۶۰ گردشگر و ۴ نظامی مصر را در الاقصر به قتل رسانیدند. در انتخابات ریاست جمهوری ماه سپتمبر ۱۹۹۹ حسنی مبارک برای

چهارمین بار به ریاست جمهوری رسید. روز ۳۰ اکتوبر ۱۹۹۹ یک طیاره مسافربری مصری در آسمان امریکا منفجر شد و همه ۲۱۷ سرنشین آن هلاک شدند.

حسنى مبارك تلاش مي‌کرد تا روند صلح بين فلسطين و اسرائيل را به پيش ببرد و به همين خاطر وي چندين نشست مشترک يا جداگانه با رهبران دو طرف را در مصر برگزار نمود، اما کامياب نشد.

طی آخرین سالهای حاکمیت مبارک، مخالفین او را متهم میکردند که در فساد اداری دست دارد و میخواهد که پسر خود را به حیث رییس جمهور و زعیم بالای مردم تحمیل کند.

پس از حمله یازدهم سپتمبر در امریکا، مبارک ضمن محکوم نمودن این حملات را و اعلان حمایت از اقدامات دولت امریکا در مبارزه علیه تروریسم و القاعده و عده داد که مصر نیز درین مبارزه سهم خواهد گرفت، اما در هیچ جنگی سهم نخواهد گرفت.

روز هفتم اکتوبر ۲۰۰۴ سی و پنجم گردشگر خارجی بشمول اسرائیلی ها در نتیجه یک حمله در تبا Tabā، در شبه جزیره سینا کشته شدند. یک سال بعد از آن (۲۳ جولای - ۲۰۰۵). حمله دگری بالای منطقه تفریحی شرم الشيخ Sharm el Sheikh صورت گرفت که ۸۸ گردشگر در آن کشته شدند. شرم الشيخ منطقه بسیار مهم و تفریحی مصر است که در سواحل بحیره سرخ موقعیت دارد.

رییس جمهور حسنی مبارک در انتخابات سال ۲۰۰۶ به سایر کاندیداها نیز اجازه داد که وارد میدان رقابت شوند، اما با آن هم مبارک توانست که ۸۸.۵٪ آرای مردم را بدست آورده و برای پنجمین بار بحیث رییس جمهور سوگند وفاداری یاد کند. روز ۲۴ اپریل همین سال یک حمله انتحاری در یک استراحتگاه گردشگران در دهب Dahab بوقوع پیوست که ۱۸ نفر در آن به قتل رسیدند. دهب نیز در شبه جزیره سینا موقعیت دارد که تعداد زیادی مهمانان اسرائیلی درین منطقه تفریحی به سیر و سیاحت مصروف میباشند و در آن جا استراحت میکنند.

نظامیان مصر روز ۹ می ناصر خمیس الملاحی را در منطقه تبا Tabā بقتل رسانیدند. به اساس اظهارات پولیس مصر، خمیس رهبر گروهی بود که مسوولیت حملات تبا، دهب و شرم الشيخ را به عهده گرفته بود.

در اواخر همین سال تغییراتی در مواد قانون اساسی مصر منظور شد، که در نتیجه آن اختیارات و صلاحیت های رییس جمهور افزایش یافت، این تعدیل از حضور گروه های مذهبی در انتخابات جلوگیری کرد و دوام ریاست جمهوری مبارک را تقریباً تضمین نمود.

در اوایل سال ۲۰۱۱ قیام های بهار عرب در شمال افریقا آغاز گردید. مردم تونس این جنبش را آغاز کرده بود. حرکتی که سرتاسر جهان عرب را دربر گرفت و زود از تونس به یمن، مصر و لیبیا سرایت کرد و حکومت ها را تکان داد.

دهها هزار نفر در میان تحریر قاهره گردهم آمدند. این اعتصاب بحدی نیرومند بود که درگذشته شاهد آن نبود. مردم میخواست که حالت اضطراری چندین دهه ای باید به پایان برسد. کار، معاش، انتخابات شفاف و آزادی بیان میخواستند و آنها شکایت میکردند که انفلاسیون، گرانفروشی و بلند رفتن نرخ های مواد خوراکی، مشکلات زیادی را بمیان آورده و مردم با مشکلات گوناگونی دست به گریبان هستند.

این اعتصاب که بعد از هژده روز به اسکندریه و چند منطقه دگر نیز رسید، ستون های رژیم را به شدت تکان داد و مبارک روز ۱۱ فیرووری ۲۰۱۱ مجبور شد که به حاکمیت خود نقطه پایان گذاشته و از قدرت کناره گیری کند. در جریان این کشمکش ها میان پولیس و اعتراض کننده گان ۸۴۶ نفر کشته شدند که تعداد زیادی مقتولین جوانان این کشور بودند.

بعد از استعفی مبارک شورای عالی قوای مسلح مصر به ریاست وزیر دفاع، محمد حسین طنطاوی، زمام امور را در دست گرفت و عمر سلیمان معاون سابق رییس جمهور به حکم قانون، رییس جمهور کوتاه مدت این کشور شد. درین وقت دموکرات ها، اخوان المسلمین و سایر گروه های سیاسی نیز کوشش میکردند که با استفاده از نفوذ خود، راه را برای آوردن اصلاحات و تحولات دموکراتیک هموار سازند. درین میان حسنی مبارک از سوی شورای نظامی به فساد اداری، چور و چپاول بیت المال و قتل و کشتار مردم متهم شده و با دو پسر و چند نفر از همکاران اش محبوس گردید. در عین حال قانون اساسی معطل، شورای ملی منحل و کمیته از بازنگری قانون اساسی شروع بکار نمود.

انتخابات ریاست جمهوری مصر در ماه های می و جون برگزار گردید، که مرسی نماینده اخوان المسلمین و عمر سلیمان معاون سابق مبارک در آن رقابت میکردند. بعد از اعلام نتایج محمد مرسی بحیث رییس جمهور انتخاب شد، اما طرفداران البرادعی و عمر موسی او را نپذیرفته و موج دگر مظاهرات طرفداران آنها شهرهای گوناگون مصر را دربر گرفت. الیرادی قبلاً سرمنشی عمومی آژانس انرژی اتمی بود و عمر مرسی نیز بحیث رییس جامعه عرب کار میکرد و مردم مصر آنها را به حیث دو رهبر سیکولر میشناختند.

روز سوم جولای ۲۰۱۳ قوای مسلح مصر، رییس جمهور محمد مرسی را از کار برکنار و محبوس نموده و به اساس فیصله گروه جنرالان به ریاست عبدالفتاح السیسی وزیر دفاع، عدلی منصور بحیث رییس جمهور کوتاه مدت و حازم بیلایو را بحیث نخست وزیر اعلان کرد.

محمد البرادعی یک تن از رهبران اپوزیسیون مخالف مرسی معاون این اداره شد که بعد از مدت کوتاهی به دلیل تشنج بمیان آمده استعفی نمود. تعداد از رهبران اخوان المسلمین زندانی و تصمیم گرفته شد که زمان کوتاهی محاکمه خواهند شد، عمل ایکه با مخالفت شدید اخوان المسلمین روبرو شد و تظاهرات گسترده‌یی در مراکز شهری این کشور صورت گرفت.

روز ۱۸ جنوری ۲۰۱۴ قانون اساسی جدید مصر در یک همه پرسی تصویب و انتخابات ریاست جمهوری و شورای ملی در ماه جون برگزار شد. انفاذ شریعت اسلامی در آن قانون یاد نشده و حقوق زنان در آن برجسته میباشد. درین حال محاکمه محمد مرسی جریان پیدا کرد. درحالیکه ۵۲۹ همکار وی از حزب اخوان المسلمین به مرگ محکوم شدند. کمی بعد سزای ۴۹۲ نفر به حبس ابد تبدیل و ۳۷ نفر محکوم به اعدام گردیدند.

در انتخابات ماه جون السیسی Elsisi با 96.1% رای، بحیث رییس جمهوری سوگند وفاداری یاد کرد. السیسی محافظت جدی از سرحد غزه را وعده داد و تونل های را بست که به مبارزین فلسطینی سلاح میرسانید. در انتخابات مارچ ۲۰۱۸ السیسی باز بحیث رییس جمهور باقی ماند. در ماه آپریل ۲۰۱۹ تعدیلاتی در قانون اساسی منظور شد که به السیسی اجازه میداد تا بیشتر در قدرت باقی ماند و به اختیارات او افزود شد.

در ماه های اکتوبر - نومبر ۲۰۲۰ انتخابات شوری ملی مصر انجام شد که از موعد معینه خود، ۶ ماه به تعویق افتاده بود.

همزمان با تغییرات فوق دولت تلاش نمود تا صلاحیت های شورای ملی و آزادی بیان، رسانه ها و اجتماعیات را محدودتر سازد.

در انتخابات سال ۲۰۲۳ عبدالفتاح السیسی باز بحیث جمهور کشور انتخاب شد و تا هنوز در قدرت میباشد. روابط افغانستان با مصر: تاریخ برقراری روابط افغانستان با مصر به دوره سلطنت اعلیحضرت غازی امیر امان الله خان برمیگردد. در آن دوره درخشان، روز ۳۰ ماه می سال ۱۹۲۸ قرار داد مودت میان نماینده پادشاه افغانستان، والی کابل علی احمد خان و پتروس غالی وزیر امور خارجه مصر به امضا رسید و به این ترتیب دروازه ها باز گردید تا روابط دیپلماتیک استحکام بیشتر یافته و قرارداد های اقتصادی، تجارتي و فرهنگی نیز در آینده به امضا برسند که بعضی از آن ها را نام میبریم:

۱ - قرارداد مبادله معلومات فرهنگی، ۲۰ مارچ ۱۹۵۶،

۲ - قرارداد تجارت و تادیات جهانی، ۱۹ اپریل ۱۹۶۰،

۳ - قرارداد خدمات هوایی ملکی، اول اگست ۱۹۶۱،

۴ - قرارداد سهولت های هوانوردی، ۶ فبروری ۱۹۶۴،

۵ - قرارداد فرهنگی جدید، ۲۱ سپتمبر ۱۹۶۶.

افغانستان در آستانه ایجاد جنبش عدم انسلاک (کشورهای غیرمتعهد) روابط بسیار نزدیک با هند (جواهر لعل نهرو)، اندونیزیا (داکتر احمد سوکارنو)، یوگوسلاویا (مارشال جوزف بروز تیتو) و مصر (جمال ناصر) داشت. جمال ناصر روز ۲۹ اپریل ۱۹۵۵ به کابل آمد که با استقبال گرم مردم و مسوولین دولتی روبرو شد و بعد از آن پادشاه و نخست وزیران افغانستان نیز مصر رفته و از آن کشور بازدید بعمل آوردند.

مصر در دوره حکومت سادات (۱۹۷۰ - ۱۹۸۱)، از مخالفان دولت افغانستان حمایت میکرد، در آن دوره دفتر مجاهدین افغان در قاهره باز شد، دولت مصر به افغان ها اسلحه میداد و کوشش میکرد که حکومت جلالی وطن مجاهدین شکل بگیرد.

بعد از آنکه انورالسادات در جریان رسم گذشت نظامی در قاهره، به اثر حمله افراد مسلح گروه الجهاد المصری کشته شد، دولت مصر تحت رهبری محمد حسنی مبارک از مجاهدین افغان فاصله گرفت. مبارک (۱۹۸۱ - ۲۰۱۱) فکر میکرد که جنگجویان الجهاد المصری در افغانستان تربیه شده و مفکوره جهاد از سرزمین افغان ها بسوی مصر سرایت میکند.

مصر در سال ۱۹۹۲ اداره مجاهدین افغانستان را به رسمیت شناخت، قونسلگری افغانستان را در قاهره دوباره تا سطح سفارت خانه بالا برد و به این ترتیب روابط دیپلماتیک میان هر دو طرف توسعه یافت. در سال ۱۹۹۳ استاد ربانی رییس دولت اسلامی وقت به قاهره رفت و اسناد تجدید روابط میان هر دو کشور به امضا رسید، درین سفر زمامداران مصری از مهمانان افغانی شان خواستند، که آنده مجاهدین مصری را به دولت مصر بفرستند که قبلاً در افغانستان جابجا شده و بر علیه دولت مصر فعالیت میکردند.

چند روز بعد از این سفر یک حمله ناگهانی بالای حسنی مبارک صورت گرفت. زمامداران مصری آنده رهبران جنگجویان مصری را بدست داشتن درین حمله متهم کردند که در افغانستان زنده گی میکردند. چندی بعد از این حادثه استاد ربانی به خرطوم (سودان) رفت و در اجلاسی سهم گرفت که در آن، چند گروه اسلامی تحت رهبری حسن ترابی دایر شده بود. بعد از آن حسن ترابی به کابل آمد. این روابط گرم سبب شد تا روابط میان مصر و افغانستان تیره و تار گردد و این سردی روابط تا حدی شدت یافت که مطبوعات مصری، مسله تربیه مخالفان دولت مصر و سایر تروریست ها را بمیان آورد که ثبات و امنیت مصر را تهدید میکند.

حسن ترابی درس خوانده فرانسه و برتانيا درس خوانده، رهبر اخوان المسلمین در آن وقت در سودان زنده گی میکرد، ترابی از کودتای جنرال عمر حسن البشير بر علیه دولت صادق المهدي حمایت کرد. این نخستین فراخوان المسلمین به حساب می آمد که عزم و اراده طویل المدت حاکمیت اخوان المسلمین را از قوه به فعل آورد و برای برداشتن گام های عملی آماده شد.

بعد از آن که جنگ داخلی میان تنظیم ها در کابل و سایر نقاط افغانستان افزایش یافت، دولت مصر از دولت اسلامی افغانستان فاصله گرفت، دفتر سیاسی کوچک مصر در کابل بسته شد و دولت مصر به وزیر آب و برق افغانستان اجازه نداد که وارد قاهره شود، موصوف بحیث نماینده استاد ربانی از کابل به قاهره میرفت. زمانیکه طالبان در سال ۱۹۹۶ وارد کابل شدند، شماری از زمامداران مصری خواستند که امارات اسلامی افغانستان را به رسمیت بشناسند، اما دگران مخالفت کرده و این تقاضا جامه عمل نه پوشید. در ۲۰۰۲ حسنی مبارک از ادامه چگونگی عملیات نظامی امریکا در افغانستان اظهار انزجار نموده و قتل و کشتار افغان ها را مذمت کرد. مبارک اعلان نمود که درین ماموریت محاروبی سهم نخواهد گرفت.

در دوره حاکمیت جمهوریت روابط میان مصر و افغانستان دوباره خوب شد، سفارت افغانستان در قاهره فعال شد، دروازه های مصر به روی افغان ها باز شد و یک عده محصلان افغان در پوهنتون ها و مراکز تحصیلات عالی مصر درس میخوانند. روابط فعلی بین امارت اسلامی و مصر باز سرد معلوم میشود.